

Detektiv Kjellsson

Splendidum družstvo

An aerial photograph of a winding river or stream flowing through a lush, green forested landscape. The river is a light brown color, contrasting with the surrounding green and blue tones of the forest and sky. The image has a halftone or dithered texture.

LEPRECHAUN

Daniel Janů

Detektiv Kjellsson

Leprechaun

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Leprechaun – Detektiv Kjelsson

Copyright © Daniel Janů, 2021

Cover © Daniel Janů, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-087-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-088-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-089-1 (PDF)

Obsah

1. Vejle, Arøsund, 13:40, 6. září, 2015
2. Vejle, Policejní oddělení, 7:40, 7. září, 2015
3. Vejle, Policejní oddělení, 10:21, 7. září, 2015
4. Arøsund, 09:21, 8. září
5. Vejle, Fiskargade, 13:27
6. Vejle, Policejní budova, 15:27
7. Vejle, Grønholt, 18:13
8. Haderslev, Dům Halmborgových, 20:48
9. Vejle, Policejní oddělení, 08:05, 9. září
10. Haderslev, 09:08
11. Vejle, Policejní budova, 10:34
12. Ostrov Arø, 13:08
13. Haderslev, 09:05, 10. září
14. Vejle, Nemocnice, 12:05
15. Vejle, Policejní oddělení, 15:36
16. Ostrov Arø, 17:36
17. Vejle, Policejní budova, 07:02, 11. září
18. Ostrov Arø, 09:41
19. Vejle, Policejní budova, 11:21
20. Vejle, Rødkildevej, 14:32
21. Vězeňské nápravné zařízení, 17:09
22. Arøsund, Kancelář starostky Bronsenové, 12. září 10:09

1. Vejle, Arøsund, 13:40, 6. září, 2015

„Tady zastavte, doktore!“ nařizuje muž v zeleném kabátu.
V ruce drží velký nůž, a tím drží řidiče Fordu Fiesta v šachu.
„O co vám jde?!“ vyleká se a zastavuje svůj vůz.
„Chápu, že nemáte tušení, proč jsme zde zastavili, že?“
„Samozřejmě, že ne,“ odvětlí. „To mám za svou dobrotu, že jsem
vás chtěl svést na ostrov, abyste nemusel jít pěšky?“
„Sklapni!“ ohradí se útočník.
„Nemusíte to dělat,“ chvěl se mu hlas.
Hm!
„Doktore Lavane!“
„Znáte mé jméno?“
„Znám hodně jmen. Jako třeba Arno Paulsen. Víte, kdo to je,
doktore?“
„Ne-e!“
„Jeden taxikář.“
„Co s tím mám společného já?“
„Hodně.“
Oh!
„Víte, jak zemřel?“

„Jak to mohu vědět?“

„Vrah ho bodl do břicha a vedl řez směrem, až ke krku. Myslím si, že dostat se přes žebra, mu dalo práci, ale nakonec to zvládl,“ zazubil se muž se zbraní v ruce.

„Proč mi to všechno říkáte?“

„Chci, abyste věděl, že si to zasloužil.“

Muž tmavé pleti strachy vyhrkne.

„Myslíte, že si i já zasloužím takovou smrt?“

„Co myslíte vy, doktore?“

„Nevím, o ničem, co by...“

Doktor Lavan to nedořekl. Muž s ryšavým plnovousem přiložil nůž k jeho břichu a odkašlal si.

„Zkuste si vzpomenout, doktore?“

„Opravdu nevím, co po mě chcete?“ strachoval se doktor Lavan o svůj život.

Oprávněně. Ten muž jej ohrožoval nožem.

Netuším, co mi chce a proč má v úmyslu mi ublížit.

„Co jsem vám udělal?“

„Připravil jste mě o člověka, kterého jsem měl rád.“

„Já? Vždyť já jsem doktor a naopak pomáhám lidem,“ oponuje mu.

„Žena jménem Diana k vám přišla pro pomoc, ale vy jste jí odmítl.“

„To jste si vymyslel.“

„Rozhodně ne.“

„Jak se jmenovala celým jménem?“

„Diana Corsbergová.“

Muž v elegantním obleku přemýšlel. Po chvílce se snažil vymlouvat.

„Zřejmě nebyla mou pacientkou. Měl jsem plný stav. Nemohu vzít každého!“

Bránil se. Téměř vzlykal.

„Lež! Lež! Lež!“ kroutí útočnick hlavou. „Doktore, lžete mi!“

„Ne!“

„Jak tedy vysvětlíte, že deset minut poté vstoupila do vaší ordinace panička v kostýmku, který nestál pár korun. Řekla sestře, že není objednaná, ale má doporučení.“

„Co prosím?“

„Chcete popřít, že berete pacientky bez objednání?“

„Nevím, o čem to mluvíte!“

Plesk!

Muž v zeleném kabátu vrazí doktoru Lavanovi facku.

„Co-co!“

„Proč jste odmítl Dianu Cosbergovou?“

„Asi neměla pojištění!“

Plesk!

Muž s plnovousem vrazí doktoru Lavanovi druhou facku.

„Lžete, doktore! Její gynekolog byl nemocný. Měl jste se o jeho pacientky postarat!“

„To vy, lžete!“ brání se doktor.

„Proč jste ji neošetřil?“

„Vůbec si na tu ženu nepamatuji!“

V tu chvíli muž s nožem v ruce pochopil, že doktor se k tomu nepřizná. Bude lhát, i když ví, že je to pravda.

„Kvůli vám Diana Cosbergová umřela,“ pronesl muž v zeleném a zabodl svůj nůž do boku doktora Lavana.

„Nee!“ vyjekl doktor a snažil se rukama odvrátit další útočníkův pokus jej zasáhnout.

Ten mu jeho volnou ruku odrazil a bodl ho do krku. Doktor zachroptěl a snažil se zastavit krváčení.

„Zemřeš v bolestech. Opuštěný a na místě, kde tě najdou, až voda znovu opadne,“ vykřikl muž s plnovousem a opustil jeho vůz.

Vystoupil a svlékl se ze svého zeleného kabátu, který hodil na sedadlo spolujezdce. Doktor Lavan sípal, chroptěl. Marně se snažil zastavit krváčení a při tom dýchat.

Muž s ryšavým plnovousem se ohlédl do strany. Podle přílivu pochopil, že se zvedá voda. Zakryje během několik minut cestu na ostrov Arø, kam měl doktor Lavan namířeno. Téměř čtyři hodiny bude cesta pod vodou. Poté nastane odliv a mořská voda znovu uvolní cestu, aby mohli lidé z ostrova cestovat na pevninu a zpět.

S posledním pohledem na umírajícího muže ve voze opouštěl místo činu směrem k Arøsund.

Ω

Arø, o půl hodiny později

Postarší žena stála nad postelí. Žena ležící na ní právě rodila.

„Doktor Lavan to zřejmě nestihne, musíme začít sami,“ pobídne bába ostatní ženy stojící vedle ní.

„Nepočkáme ještě chvíli?“ ptá se rodička.

„Není čas, Liso. Dítě už chce ven,“ odvětlí jí porodní bába a utírá jí pot z čela.

„Dobře,“ souhlasí dívka a začne pravidelně dýchat.

Porodní bába jí radí, co má dělat.

„Přineste škopek s horkou vodou, čistá prostěradla! Začneme!“ otočí se bába k ostatním a začne si dělat prostor mezi nohama ležící dívky.

Porod pomalu začal.

2. Vejle, Policejní oddělení, 7:40, 7. září, 2015

Kapitán Kjellsson sedí za stolem. Popíjí svou kávu a čeká na svého parťáka Svena Halmborga. Dneska si přivstal. Jako by snad předpokládal, že ho bude třeba brzo ráno.

Zadrnčí telefon.

„Kjellsson.“

„Strážník Maslund, pane! Volali mi z Arø sundu, že na cestě k ostrovu Arø stojí auto a v něm je mrtvý muž.“

„Pošlete tam hlídku!“

„Už tam jsou.“

„Aha, dobře.“

„Starostka Arø sundu volala policii Vejle hned, jak se to dozvěděla.“

„Dobře, vyrazím. Až se objeví Halmborg, pošlete ho za mnou.“

„Ano, pane.“

Telefon oněměl. Detektiv Kjellsson dopil svou ranní kávu a během několika minut opustil kancelář.

Na cestě k ostrovu Arø

Vůz detektiva Kjelssona dorazil o čtyřicet minut později na místo činu. Z dálky viděl tři vozy. Jeden z nich patřil policejní hlídce podle blikajícího majáku.

„Dobrý den,“ zdraví Kjelsson brunetu s dlouhými vlasy v béžovém kabátu.

„Jsem starostka Arø sundu Mailin Bronsenová,“ ozve se ženský hlas.

„Kapitán Kjelsson.“

„Volali mi ráno, zdejší...“ ukázala rukou k ostrovu Arø. „... vždy volají vám?“ přerušuje jí Kjelsson s jemnou ironií na jazyku.

„Ne, tohle je mimořádná událost.“

„Mrtvý ve voze?“ podiví se detektiv.

Vzápětí pohlédne na policisty stojící u bílého Fordu. „Co tu máme?“

„Mrtvý zemřel na bodné zranění, jehož následkem vykrvácel,“ odpoví jeden ze strážníků.

„Našli jste útočnou zbraň?“

„Ne.“

Hm!

„Ale objevili jsme na sedadle spolujezdce kabát.“

„Kabát?“ podiví se Kjelsson.

„Pánský zelený kabát. Nemyslím si, že patřil oběti.“

„Zavolejte do Vejle, ať pošlou forenzní,“ říká kapitán.

Druhý ze strážníků přikývne a vyráží k policejnímu vozu, který má zapnutý maják.

„Znáte oběť?“ otočí se Kjelsson na starostku Bronsenovou.

„Ano,“ souhlasně přikývne. „Je to doktor Ray Lavan.“

„Znáte se dobře?“

„Ne. Jen vím, že jezdí na ostrov ošetřovat místní.“

„Mohl mít nějaké nepřátele?“

„Jak už jsem již řekla, neznáme se.“

Kapitán přikývne a vykročí k vozu. Uniformovaný policista ukazuje dovnitř vozu.

„Vypadá to, že byl celý vůz ve vodě.“

„Co prosím?“

„Neznáte to tady, že?!“ vstupuje do toho starostka.

„Co tím myslíte?“ ptá se Kjelsson.

„Tuto cestu po druhé hodině, až do šesté zakryje příliv,“

vysvětluje sympatická bruneta.

„Každý den?“

„Ano.“

„Nikdy jsem o tom neslyšel.“

„Zřejmě jste se do těchto míst nikdy nevydal,“ rýpne si do něho starostka Bronsenová.

Hned mu vrátila jeho poznámku „...*vždy volají vám?*“ Jako správná žena pamatuje na vše. A většinou nezapomíná!

„Takže máme ještě čas,“ zkonstatuje kapitán s pohledem na ženu.

Brunetka přikývne.

„Zajedu si promluvit s místními,“ promluví Kjelsson a ukazuje rukou směrem k ostrovu.

„Mohu jet s vámi,“ nabízí se starostka.

„Ovšem,“ přikývne detektiv a vyrazí ke svému vozu.

V domnění, že jej bude starostka Arøsondu následovat. Ta však odešla ke svému stříbrnému Saabu a překvapivě vyrazila, jako první. Kjelsson zakroutil hlavou a nastoupil do svého vozu.

Ω

Ostrov Arø

Vůz starostky Bronsenové zastavil u třetího domu.

Zřejmě tam někoho zná, pomyslí si kapitán a parkuje hned vedle stříbrného Saaba.

„Zde bydlí Amalia Maastra,“ spustila starostka na Kjelssona.

„Kdo je to?“

„Ona je takovou mámou pro zdejší dívky...“

„...a možná, že i jejich porodní bába,“ přerušil jí kapitán.

Starostka Bronsenová přikývne.

„A kromě toho?“

Kjelsson se podívá na starostku zkoumavým pohledem. „Mají tu nějakého starostu nebo někoho takového?“

„Amalia,“ odvětil Bronsenová pohotově.

Vtom se otevřou dveře. V nich se objeví postarší žena se šátkem.

„Mailin,“ pronese s nadšením, jako by se na ni opravdu těšila.

Vzápětí se podezíravě podívá na muže, který přišel s ní.

„A vy jste kdo?“

„Je tu se mnou, Amalie.“

„Jsem od policie,“ ukazuje svůj služební průkaz.

„Nejsem si vědoma, že by zde došlo k nějakému porušení zákona, policisto!“

„Na cestě sem, někdo zabil doktora Lavana,“ vysvětlil jí blesku rychle vážnost jejich návštěvy.

„Proto nedorazil, když Lisa rodila,“ vyhrkne Amalia a zve hosty dovnitř svého domu.

„Jezdí sem doktor Lavan často?“ ptá se Kjelsson s pohledem do prostorné místnosti, kam byli pozváni.

Seděly zde jen ženy. Čtyři ženy ve věku kolem třiceti let. Amalia pozvala své hosty dovnitř a pobídla je, aby se posadili.

„Postojím,“ špitne Kjelsson.

Amalia to přešla a nabídla hostům čaj. Jedna z žen se zvedá a odchází do jiné místnosti.

„Narodilo se malé v pořádku?“ ptá se starostka Bronsenová.

„Ano,“ Amalia přikývne.

Bronsenová se usmála a přisedla si k ostatním ženám.

Znají se, o tom není pochyb, pomyslel se Kjelsson.

„Kde jsou nějakí muži?“ ptá se kapitán s pohledem na Amalii.

„Bojíte se mluvit s ženami, policisto?“ dobírá si ho s úsměvem na tváři.

„Vůbec ne,“ pousměje se Kjelsson. „Jen ten kabát, co jsme našli na sedadle vedle doktora Lavana patřil muži.“

„Myslíte si, že to byl někdo odsud?“

„To se pokusím zjistit.“

Amalia se otočila na starostku Bronsenovou jako by čekala nějakou podporu. Ta však mlčela.

„Jaké barvy oblečení nosí vaši muži?“ spustil znovu Kjelsson.

„Hnědé i zelené,“ odvětil pohotově Amalia.

„Neměl někdo z vesnice s doktorem Lavanem spor?“
nepřestává se Kjelsson ptát.

Jeho otázku přerušila žena, která přinesla čaj na dřevěném podnose.

„Dáme si čaj a já vás seznámím se zvyky této vesnice, souhlasíte, pane policisto?!“ navrhuje Amalia.

Kjelsson přikývne a nakonec se posadí do volného křesla u okna.

Snad nikomu neobsadím místo, pomyslí si.

Vzhledem k tomu, že mu nikdo nic neřekne, udělá si pohodlí ve starém dřevěném křesle.

Žena mu s úsměvem na tváři podává šálek čaje. Detektiv děkuje a nasává povědomou opojnou vůni.

„Co je to za vůni?“

„Šípkový čaj,“ odvětlí Amalia.

„Ší-pko-vý?“

Kjelsson nevěřičně kroutí hlavou.

„Obyčejný šípkový čaj,“ pronese znovu Amalia. „Je škoda, že se lidé z města tolik vzdalují od přírody.“

Kjelsson jen přikývl. Věděl, že má pravdu. Nicméně také věděl, že tohle rozhodnutí si volí lidé sami.

„Určitě se mnou souhlasíte, policisto,“ obrací se Amalia ke Kjelssonovi.

Lidé se obklopují moderní technologií, dělají si svůj život pohodlnější. Nejsou to jen dospělí, ale i mladí, nebo i děti, kteří používají mobily, tablety a počítače. Už si skoro nehrají na hřištích, sedí na lavičkách a sledují své mobily. Ukazují si písničky, klipy, videa na youtube. Někteří z nich se seznamují s cigaretami a proními drogami.

A proč?

Většinou je to proto, že rodiče na své děti nemají čas. V pubertě už nezáleží na rodičích. Svou cestu dospívání si vybírají někteří teenageři sami. Bez ohledu na to, jak moc se rodiče o ně starají.

Děti vyrostou. Najdou si zaměstnání, založí rodiny, a pokud jim nedojde, jak moc se upínají na výhody moderního světa, který je nic než materialistickou iluzí, předávají stejný program svým dětem.

Ω

Tohle Amalia Maastra sdělila detektivu Kjelssonovi.
V následujících minutách jej seznámila se životem na ostrově.

„Takže je to matriarchát?!“ podiví se kapitán.

„Určitě nejsme jediní na světě.“

„To asi ne, ale neviděl jsem venku běhat děti...“

„...jsou přece ve škole!“

Oh!

„Máte školu?“

„Ovšem. Žijeme stranou od moderní civilizace, ale máme školu a dokonce i malou rybárnu, kde naši muži zpracovávají ulovené ryby. Něco z toho prodáme.“

Hm!

Kjelsson uznale přikývne.

„Zbývá mi tedy vyslechnout jen ženy?“ ptá se Kjelsson a odkládá prázdný šálek na stůl.

„Na všechny otázky vám odpovím já.“

„Opravdu?“

„Jistě.“